

След като представи книгата си „Истини за живота и футбола” в Дряново, Иван Вуцов беше любезен да отговори и на въпросите на медиите

- За 70 години установихте ли кои са истините за живота и футбола господин Вуцов?

Малка поправка, за около 70 години, защото все още не съм ги привършил, а не ми се иска да предизвикваме дявола. Истините са едни - човек да бъде истински и да бъде уважаван, а за да бъде уважаван, той самият трябва да уважава.

- Кога Ви беше най-трудно?

Трудно ми е по периоди да определя, кога ми е било най-трудно. Непрекъснато обаче ми казваха, че ще ми бъде трудно. Като футболист – трудно, като треньор – още по-трудно, като станах началник – още, още по-трудно. Сега, като пенсионер, май че е най-леко.

- Как се чувствате, след като толкова много хора от региона и от цялата страна, дойдоха да ви уважат на това представяне на книгата в Дряново?

Аз вече им изказах огромната си благодарност. Мисля че това е някакво призвание, което ме задължава да бъда още по-искрен и докато съм жив, аз съм си поставил за цел да бъда точно такъв. Според мен това е и тайната на това мило тържество, което стана тук днес. В интерес на истината обаче не очаквах, че ще се получи по такъв начин.

- Вашият дългогодишен приятел Иван Славков, в типичния си шеговит стил, Ви критикува за заглавието на книгата, което според него е трябвало да бъде „Полуистините за живота и футбола”. Какви са всъщност полуистините за българския футбол?

Една от полуистините е , че ще станем световни шампиони. Полуистина е, защото може пък и да станем. Това разбира се е в кръга на шегата.

- Имало ли е неща, които Ви се е искало да добавите в книгата си, но по някаква причина сте ги спестили?

Да, имало е. Гледал съм да не обидя хората, защото не знам как ще го приемат. Аз смятам, че имам някакво реално чувство за хумор и съм се старал да не прекалявам в нещата. Ако говорим обаче за шеговити моменти, още от сега имам в главата си няколко такива, за които съм си спомнил и ще ги извадя на бял свят във втората си книга.

- Нека да анонсираме един от тези моменти сега?

Не, не. Тогава няма да бъде изненада, когато излезе втората книга. На Петър Харалампиев например му казах само едно нещо, за което той се сети веднага – за думата „гушляк”. Той знае за какво става въпрос.

- По - трудно или по-лесно е на футболистите сега, в сравнение с времето, в което Вие сте играл и сте бил треньор?

Всяко нещо е с времето си. Както животът върви със стремглави крачки напред, така и футболът. Доста неща са изменени и е трудно да се направи едно такова сравнение между минало и настояще. Всичко е прогресирало и се е развило, а когато човек отива напред, трябва да си поставя цели, да ги преследва и да ги утвърждава. Футболът не прави изключение от житейските неща и аз считам, че нашият футбол също ще намери своето място напред.

- Футболът в тази централна част на България обаче откровено крета. „Янтра” е в много тежко положение във „В” група, „Видима Раковски” след звездния си миг в „А” група, в момента е в средата на Западната „Б” група, а „Етър” се бори да не изпадне от нея. Защо според вас се стигна до тук?

Смятам, че това непостоянство в представянето на тези отбори се дължи на непостоянството в кадрите. Нямам предвид обаче само кадрите, които са на терена, а кадрите, които ръководят и които правят футбола. Мисля, че нашия регион тук се слави точно с такова непостоянство, с неща, които не говорят за стабилност и трайност. При това положение, нека клубовете не се учудват защо са на това положение. Колко треньори и президенти смениха през последните 5 години във Велико Търново например и как да има нещо стабилно? В Габрово не е ли същото? Намери се някой, изсили се, тръгне нещо да прави, след това пък се разсърди и си тръгне. След това идва друг с нови пожелания да направи нещо, но и той се препъне и т.н. Тази постоянна девалвация и промяна, която се случва, говори за една нетрайност и нестабилност в нещата, и съответно не носи успехи.

- Каква е рецептата тогава според Вас за устойчивото съществуване на футбола в по-малките градове?

Има градове с футболни традиции, има и такива, които тепърва започват да изграждат такива. При всяко положение обаче първо трябва да се започне с производство, тоест да се направят футболисти. А за да се направят, те не могат да израснат на поляната или на друго място. Трябва добра база. Трябва и упоритост, и добри кадри, които да ги

готвят. Трябва подкрепа от ръководители, от обществеността и от вас журналистите. Смятам че така трябва да се тръгне. И това не е работа за един човек. Необходими са много труд и усилия на всички.

- Парите каква част от футбола са?

Много, ама много голяма. За футбола трябва не пари, а много, много пари. И там където ги има, не бива те да се разпиляват или да се харчат за щяло и нещяло. Ако едни ръководители на клуб си поставят реални цели, които трябва да преследват и направят една реална равностметка, колко да се дава и как да се дава, смятам че ще дойде един момент, в който футболът ще им се отблагодари.

- По време на представянето на книгата днес се заформира една полемика, защо то не беше направено в родния Ви град, а тук в Дряново. Бих искал да Ви попитам таите ли някаква обида спрямо Габрово и по-точно към ръководителите на града?

Не. Никога не е имало обида. Аз просто няма за какво да бъда обиден. Аз съм напуснал родния си град много отдавна. Смениха се много поколения и даже много от съучениците ми вече не са между живите. На 18 години напуснах града и от там нататък повече съм идвал само като гостенин. Няма на кого и за какво да бъда обиден. Но определено трябва да кажа, че аз трудно мога да се самопредлагам и мога само да очаквам, когато ме поканят да се отзова. Ако не направят това, тогава можем вече да кажем, че съм обиден, засегнат и т.н. Сега нямам на кой и за какво да се сърдя.

- Значи, след поканите, които получихте тази вечер, трябва скоро да Ви очакваме в Габрово?

Да, след като чухте отправените към мен покани и предложенията, чухте и моя отговор. А той е, още един път – да.